

Publicerad 2011-04-29 17:45 av Junitvillingen

eget foto

Jag går aldrig ensam...

Inristat i sten

finns ditt namn

siffror visar när du föddes

och när du dog

det står att du är älskad

och saknad

men

fastän det gått

snart 17 månader

upplever jag en känsla

så märklig

död?

du?

visst läste jag dikter

på din begravning

och våra barn

sjöng och musicerade

trots att sorgetårarna

var nära

att kväva oss

våra söner läste upp

alla telegram

som innehöll vackra dikter

sista hälsningar

och innerliga tack

indränkta i tårar

var de röda rosorna

som vi lade

på din kista

tiden går -

men det är så svårt

att helt förstå

att du ligger

sex fot under jord

jag läser texten på

minnesstenen

igen

och igen

jag ser

änglarna, pappersrosorna

i vas

och de levande blommorna

som är ett så

vackert smycke

i förgrunden

men trots allt detta

känns det precis

som om du står där intill mig

som om du håller

min hand

och torkar dem -

sorgens så salta tårar

för vet du

du kan aldrig, aldrig dö

den som en gång levat

och älskats så

fortsätter att finnas

så länge

någon finns

som

minns

jag älskar dig

Texten är utskriven från [Poeter.se](https://poeter.se)

Författaren Junitvillingen med [Poeter.se](https://poeter.se) id #27818 innehar upphovsrätten